

Скжперникът и сиромаха

Китайска приказка.

Веднѣжъ единъ богатъ селянинъ донесълъ на пазаря цѣла кола съ хубави круши. И защото крушитѣ били едри, сочни и сладки, той искалъ за

тѣхъ голѣма цена, толкова голѣма, че никой не се решавалъ да ги купи. Най-после единъ сиромашъ видялъ крушитѣ и помолилъ селянина да му даде една.

— Безъ пари не може! — отговорилъ селянина.

— Ами азъ искамъ само едничка, — казалъ сиромашътъ.

— Махни се просеко! Махни се от главата ми! — извикалъ селянинътъ.

Събрали се всички хора и започнали да увещаватъ селянина да му даде една круша, поне най-малката, макаръ и гнила да е.

— Азъ не съмъ дошелъ на пазаря да подарявамъ крушитѣ си, а да ги продавамъ. Ако ги подарявамъ и азъ ще стана просякъ!

И селянинътъ все упорствувалъ и се одумвалъ, докато дошелъ при него единъ обущаръ, който купилъ една круша и я далъ на сиромаша. Беднякътъ веднага я загризалъ и казалъ, че и той има сжщо хубави и много круши, но не е скжперникъ като селянина и би далъ голѣма частъ отъ тѣхъ на бедняцитѣ.

— Че щомъ имашъ, защо просишъ? — ревели надъ него околнитѣ хора.

— Затова, защото ми трѣбваха семена отъ тия круши. Ето, вижте!

И като изплюлъ една семка, той я заровилъ въ земята и замолилъ близкитѣ работници да му дадатъ една лѣжица. Съ нея той почукалъ земята надъ семката и следъ малко отъ земята изникнали два филиза, които пунали клоне и се развило цѣло дърво, окичено съ снѣжно бѣли цвѣтове. Следъ това дървото се раззеленило, цѣфнало, завързало плодове, които увиснали на извититѣ отъ тежестъ круши. Разнесла се тѣхната хубава миризма. Сиромашътъ се качилъ на дървото, започналъ да ги бере и хвърля на събрания народъ. Той бързо ги обралъ и като ги раздалъ, измъкналъ цѣлото дърво отъ земята, метналъ го на гърба си и си заминалъ.

Презъ всичкото това време селянинътъ стоялъ между хората из-

дигнатъ на прѣсти и съ изопната шия, за да гледа това невиджано чудо. И само когато народа се прѣсналъ, той забелязалъ, че колата му е празна.

Едва сега му станало ясно, че той е жертва на измама и че оня човѣкъ не е просякъ, а магьосникъ, който по тоя начинъ раздалъ всичкитѣ му круши на публиката. Той забелязалъ още, че отъ колата му липсва остена. Цѣлъ побѣснѣлъ отъ ядъ, той хукналъ да стигне магьосника. Но извънъ града, покрай пѣтя, той видѣлъ забитъ въ земята остена, окиченъ съ зелени клонки. Едва сега разбралъ, че неговиятъ остень е било дървото, отъ което магьосникътъ обра и раздаде всички круши на народа. И като не можелъ вече да претърпи смѣха и подигравкитѣ на хората, които следваха подиръ него, селянинътъ изтрѣгналъ голия остень, сложилъ го на рамо и засраменъ, върналъ се при колата си, впрегналъ воловетѣ и си трѣгналъ за село.

Заякъ

Скиталъ заякъ въ слънчевъ есененъ день по полето. И забелязалъ до себе си своята сѣнка. Той се изплашилъ. Сторило му се тя че има рога, които го гонятъ за да го убодатъ. Хукналъ заека още по силно за да се спаси отъ този чуденъ звѣръ. Но той тичалъ успоредно съ него.

Страшно изморенъ отъ тичане заякътъ стигналъ до гарата и се мушналъ подъ единъ храстъ на сѣнка, за да си почине. Тукъ неприятелътъ изчезналъ. Отдѣхналъ си заякътъ и казалъ:

— Благодаря ти, Господи, че ми даде такива бързи крака. Съ тѣхъ мога да избѣгвамъ всѣка опасностъ.

Чичото: — Е добре татунчо, щомъ си толкова уменъ, задай ми единъ въпросъ ако не мога да отговоря, ще ти дамъ 20 лева

Татунчо — Чудесно, чичо! Можешъ ли ми каза, къде отива звука на музиката следъ като спре да свири?

дьяволи. Какво ще кажете вие, деца, да ви задамъ единъ въпросъ: има ли нѣщо по-опасно отъ това, да се хвърлишъ съ парашутъ отъ единъ аеропланъ?

Дзамата съ Татунча помълчахме малко, а сетне азъ отговорихъ:

— Май че нѣма по-опасно отъ това, бай Станьо.

— Ти, Татунчо, какво ще кажешъ? — попита бай Станьо.

— И азъ не виждамъ нищо по-опасно, — отговори Татунчо.

— И двамата грѣшите! — извика бай Станьо. — Не се сѣщате какъвъ е отговорътъ на този въпросъ. Отговорътъ е: има и нѣщо по-опасно, то е да се хвърлишъ отъ аеропланъ безъ парашутъ...

— О, наистина! А пъкъ ние не се сѣстихме! — Ами азъ нали съмъ ви казалъ и други пѣтъ, че бавно напредвате въ тази работа — достѣпността... Добре тогава. Чакайте, азъ ще ви задамъ друга задача. Представете си, Татунчо, единъ голѣмъ камененъ блокъ и отъ дветѣ му страни виси вѣже. На единия край на вѣжето е вързана една тежестъ, да речемъ отъ десетъ килограма, а на другия му край виси една маймуна, която тежи точно толкова — и тежестта и маймуната сж на еднакво разстояние отъ блока. Нали е ясно, че дветѣ тежести ще се уравновесятъ и вѣжето ще стои неподвижно?

— Ясно е, бай Станьо, — смѣло казахъ азъ, — защото въ дадения случай не е важно кой виси на другия край, дали Татунчо или маймуната. Положението е сжщото.

— Разбира се, — каза бай Станьо.

— Разбира се, — каза бай Станьо.

— Разбира се, — каза бай Станьо.

— Разбира се, — каза бай Станьо.

— Разбира се, — каза бай Станьо.

— Разбира се, — каза бай Станьо.

— Разбира се, — каза бай Станьо.

Иванъ на работа

Свѣтътъ отколе тѣй върви —
Не може все да се играе.
Иванчо туй добре го знае —
И съ работа се залови —

Писмо ще пуца въ близката кутия —
Дано играта сваря, Боже! —
Си мисли. И отъ залисия
Забрави марката да сложи.

Той вече предвкушаше играта
Подиръ задачата си тежка,
Кога погледне: марката въ ржката!
И схвана сторената грѣшка.

Помисли дълго, що да прави —
На помощъ цѣлия си умъ повика —
Но най-подире всичко пакъ поправи:
И пусна и марката следъ плика.

— Азъ измислихъ маймуната, за да стане задача. А задачата е ето въ какво. Представете си, че на маймуната, която се е заловила за единия край на вѣжето, ѝ скимне да се поклати по него. Какво ще стане тогава? — Това ме интересува. Ще остане ли тежестта отъ другата страна неподвижна, или ще започне да се издига?

Не отговорихъ отведнажъ, да не би да се изложя съ нѣкой глупавъ отговоръ

— Бай Станьо! Дай ни нѣколко минути да помислимъ!

И наистина, следъ като помислихъ четири-пет минути, азъ извикахъ зарадвамъ, като плѣснахъ съ ржце:

— Готово! Бай Станьо! Решихъ!

— Хайде, казвай тогава!

— Тежестта отъ другата страна на вѣжето ще започне да се дига, бай Станьо, безъ друго ще се дига. Кому ги продавашъ ти тѣхъ? Докато цѣлиятъ този апаратъ, който си измислилъ днесъ, стои неподвиженъ, маймуната уравновесява тежестта и обратно. Но щомъ маймуната почне да се катери нагоре по вѣжето, онази енергия, която тя ще употребява за катеренето, ще бжде единъ видъ допълнителна тежина откъмъ нейната страна. По такъвъ начинъ равновесието се нарушава и маймуната като че става по-тежка отъ другата тежестъ и ще я накара да започне да се издига. Разбра ли?

— Е, bravo, bravo, Пжтечко! Трѣбва да ти кажа, че днесъ главата ти сѣче като халваджийска тесла! Bravo, bravo! Ти започна наистина да разбирашъ и познавашъ. Както е трѣгнала работата, ти май скоро ще присвоишъ моя прѣкоръ и току вижъ, че си се нареклъ Пжтечко Познавача.

— А, нѣма такова нѣщо, бай Станьо! Тогава ти казвамъ, бай Станьо! Тогава ти казвамъ, бай Станьо! Тогава ти казвамъ, бай Станьо!

— Знаемъ ли... Е, тогава ти, както ти върви днесъ, комай ще можешъ да разрешишъ всичко, каквото ти задамъ, а? Ще можешъ ли, наприкладъ, да отговоришъ на въпроса ми: кога се е

родилъ Аврамъ Стоевъ Гължбаровъ?

— Е, че какъ ще отговоря току-тъй, бай Станьо? Нали трѣбва да ми дадешъ нѣкои сведения за този твой... какъ го рече?

— Аврамъ Стоевъ Гължбаровъ!

— Ама че смѣшно име. Гле го пъкъ намѣри?! Както и да е, но ти преди всичко трѣбва да ми дадешъ нѣкои сведения за този човѣкъ. Какъ тѣй отведнажъ да познае кога се е родилъ... Това и ти дори не можешъ направи...

— Ти си правъ, Пжтечко... Работата е, че сведенията, които имаме за този човѣкъ сж, за жалостъ, съвсемъ недостатъчни. Тѣзи сведения се състоятъ отъ единъ разговоръ между Аврамъ Стоевъ Гължбаровъ и единъ неговъ приятел. Азъ случайно минахъ покрай масата имъ и чухъ Аврамъ Стоевъ Гължбаровъ като казваше на другия:

— Слушай, приятелю! Ти не знаешъ, че днесъ е денътъ преди моето раждане, а утре е първиятъ день следъ моето раждане.

— Чудно нѣщо, — казахъ азъ. — Я ми кажи, какво пиеха въ този моментъ двамата приятели? Сигурно сж били пияни?

— Нищо подобно! Азъ казахъ маса, но разговорътъ ставаше въ сладкарница и тѣ пиеха чай.

— Чай? Странно нѣщо! Азъ помислихъ, че сж пиели ракия.

— Ти си правъ, ако бѣше ракия. Но азъ ти казвамъ, че бѣше чай. Помня много ясно. Всичко туй не бѣше отдавна, а лани.

— Бай Станьо, право да ти кажа, при тѣзи оскждни данни азъ не се наемамъ да ти кажа кога се е родилъ твой Аврамъ Стоевъ Гължбаровъ. Дай ми малко срокъ, да помисля.

— Добре, Пжтечко, нѣмамъ нищо противъ. Добре ще направишъ дори, да зададешъ тази задача и на другитѣ пжтечковци и да имъ обещаешъ нѣкоя книжка.

Така че пита се, при тѣзи условия, — кога се е родилъ Аврамъ Стоевъ Гължбаровъ?

Добре е да знаемъ

Лукътъ е бѣлъ светиня у египтянитѣ. Римлянитѣ сж пъкъ смѣтали за светиня лимона. А спанактътъ е бѣлъ пренесенъ въ Европа отъ Персия.

Старитѣ римляни сж строили отлични пжтища и въ най-отдалеченитѣ краища на своята обширна империя. Интересно е, че улицитѣ имъ сж били всѣкога по метъръ и половина широки.

Има гѣсеници, които за единъ месецъ изяждатъ храна шестотинъ пжти по-тежка отъ собствената имъ тежестъ.

Всички животни иматъ по-лекъ мозъкъ отъ човѣка, сж изключение на слона и кита.

Пакъ сандал „Вилма“!!!

...и за тмистика...
Кажа учителя да ме купу-
тимъ сандал „Вилма“!!!

Фабрика „СИЛА“ - Т. Пазарджикъ

ЗАДАЧА

отъ бай Станьо Познавача

Този пжтъ, както всѣка обикновена пжтечковска седмица, отидохме при бай Станя пакъ двамата съ Татунча.

Бай Станьо не ни дори усѣти, кога се намъкнахме въ стаята му, защото не чу като почукахме тихо на вратата. Той седѣше при масата си, съ два цифта очила на носа и прелистваше нѣкаква дебела книга.

— Брей! Вие ме изплашихте, момчета! Много изтихо дебетете! Когато ви се случи да отидете на война — голѣми ордени ще получавате... — започна бай Станьо, като ни видѣ и стана отъ стола си.

— Не, бай Станьо, ние не дебетихме, ами работата е, че ти бѣше се много вдѣлбочилъ въ четене. Какво четешъ толкова интересно?

— Чета тука разни работи по авиациата. Много интересно нѣщо... Чета и се чуда, какво е това животно човѣкъ — какъ успѣ да си подчини въздуха, брей! Хвърчи вече като муха и не иска да знай...

— Така е, бай Станьо. Напредъкъ човѣшки...

— Та чета и си мисля пакъ за моитѣ